

Konklusion

- 1) Definitionen af bioethanol i artikel 2, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/30/EF af 8. maj 2003 om fremme af anvendelsen af biobrændstoffer og andre fornyelige brændstoffer til transport skal fortolkes således, at den omfatter et produkt som det i hovedsagen omhandlede, som bl.a. er fremstillet på grundlag af biomasse, og som har et ethanolindhold på over 98,5%, såfremt det udbydes til salg som biobrændstof til transport.
- 2) EU-retten skal fortolkes således, at et produkt som det i hovedsagen omhandlede, som har et ethanolindhold på over 98,5%, og som ikke er blevet denatureret i henhold til en udtrykkeligt fastsat denatureringsproces, skal pålægges punktafgifter i henhold til artikel 19, stk. 1, i Rådets direktiv 92/83/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer, selv om produktet er fremstillet på grundlag af biomasse ved hjælp af en anden teknologi end den, der anvendes til fremstilling af ethanol på basis af landbrugsprodukter, og indeholder stoffer, der gør det uegnet til konsum, samt opfylder kravene i forslaget til europæisk standard prEN 15376 for bioethanol, der anvendes som brændstof, og selv om produktet eventuelt svarer til definitionen af bioethanol i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2003/30.

(¹) EUT C 346 af 18.12.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2011 — straffesagen mod X (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Firenze — Italien)

(Sag C-507/10) (¹)

(Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — rammeafgørelse 2001/220/RIA — ofres stilling i forbindelse med straffesager — beskyttelse af sårbare personer — høring af mindreårige som vidner — procedure med isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen — anklagemyndighedens afslag på at anmode forundersøgelsesdommeren om at anordne en høring)

(2012/C 49/20)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Firenze

Part i hovedsagen

X

Procesdeltager: Y

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunale di Firenze — fortolkning af artikel 2, 3 og 8 i Rådets rammeafgørelse af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager (EFT L 82, s. 1) — høring af mindreårige som vidner — høring af en mindreårig, der har været udsat for seksuelt misbrug — beskyttelsesforanstaltninger, der ikke er gjort obligatoriske i den nationale lovgivning

Konklusion

Artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for nationale bestemmelser såsom artikel 392, stk. 1a, artikel 398, stk. 5a, og artikel 394 i Codice di procedura penale, der for det første ikke forpligter anklagemyndigheden til ved den ret, ved hvilken sagen er indbragt, at anmode om tilladelse til at høre et særligt sårbart offer og i forbindelse med straffesagens forundersøgellesfase at indkalde dette offer til at afgive vidneforklaring i overensstemmelse med fremgangsmåden ved anteciperet bevisførelse, og for det andet ikke tillader det nævnte offer at appellere anklagemyndighedens afslag på hendes begæring om at blive hørt og på at afgive vidneforklaring i henhold til den nævnte fremgangsmåde.

(¹) EUT C 13 af 15.1.2011.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2011 — straffesagen mod Mohsen Afrasiabi, Behzad Sahabi og Heinz Ulrich Kessel (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-72/11) (¹)

(Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre spredning af kernevåben — forordning (EF) nr. 423/2007 — artikel 7, stk. 3 og 4 — levering og installation af en sintringsovn i Iran — begrebet »indirekte stille[n] til rådighed« af en »økonomisk ressource« til fordel for de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført i bilag IV og V til nævnte forordning — begrebet »omgåelse« af forbuddet mod tilrådighedsstillelse)

(2012/C 49/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i straffesagen

Mohsen Afrasiabi, Behzad Sahabi og Heinz Ulrich Kessel

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Oberlandesgericht Düsseldorf — fortolkning af artikel 7, stk. 3 og 4, i Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1) — levering af ikke brugbart materiel opført i bilag II til forordning (EF) nr. 423/2007 til en iransk juridisk person, som ikke er opført i bilag IV og V til denne forordning — materiel som påstås at være bestemt til senere produktion til fordel for en enhed, som